

Между това маджарският крал Юмерихъ нерачилъ да припознае българско то царство, и казовалъ, че царъ Иванъ не е истинският царъ и нѣма законна земя, та се вдигналъ възъ българско то царство да го растури. Той дору призелъ нѣколко области и сѣдналъ да се нарича българският царъ. Нѣ царъ Иванъ отишълъ срешта него съ силна войска и сполучилъ да го изгони отъ земята си. Отъ тогава маджарети не смѣели вече да налитатъ на България.

Юднажъ царъ Иванъ пратилъ пратеници въ Цариградъ до латинският царъ Балдуина да му честити царството то и да го кани да се сприятелетъ. Балдуинъ върналъ българскити пратеници и казалъ, че българският царъ трѣбова самъ да дойде въ Цариградъ да му честити, а не да проважда пратеници. Царъ Иванъ като чулъ това нѣшто много се надосалъ и на часътъ отишълъ възъ Латинити съ тежка войска. Балдуинъ му излѣзълъ на срешта, нѣ царъ Иванъ го разбилъ въ Габровският долъ и го заробилъ (1206 г.). Въ тоа бой загиналъ цвѣтътъ на французскити войводи и най-избрани ти испански войници; отъ това поражение се расклатила отъ основание латинската държава оште въ начело то ѝ. Царъ Иванъ закаралъ Балдуина въ Търново, дѣто го хвърлилъ въ тъмница, и послѣ го прѣдалъ на люта смъртъ. Казоватъ, царъ Иванъ заповѣдалъ та отрѣзали на Балдуина рѣцѣтъ и нозѣтъ, и послѣ го хвърлили на кучетата та. А глава та му, като Никифорова та, направили чаша, съ която пиналъ царъ Иванъ на голѣми дни.

Слѣдъ Габровският бой царъ Иванъ призелъ много градове отъ латинити и ги наплашилъ много. Въ рѣцѣти на латинити останали само Цариградъ, Родосто и Силиврия. Слѣдъ това той вече зелъ да се готви да приземе и Цариградъ; нѣ рекълъ да приземе по-напрѣдъ Солунско то кнежество, та че тогава да иде възъ Цариградъ, за да му не прѣчи това кнежество. Той се вдигналъ съ силна войска и обетѣпилъ Солунъ; нѣ една ношть умрѣлъ на лѣгло то си младъ и зеленъ безъ да даде едно како основание на нововъзродена та българска държава.

За смъртъта на царъ Ивана се приказова различно. Казоватъ, че кога той обетѣшалъ Солунъ, една ношть го нашли прободенъ на нѣколко мѣста. Първий му войвода Манастръ дору чулъ гласъ, който викалъ „азъ съмъ убиецътъ.“ Гръцкити лѣтописци отдаватъ тоа тайнственъ гласъ на св. Димитрия, който ужъ се явилъ на-сѣнъ на царъ Ивана на чървенъ конъ и